

Η ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ

Δελτίο Επικοινωνίας Μελών Συνδέσμου Καλοσκοπιτών Παρνασσίδας “Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ”

Ιδιοκτήτης - Εκδότης:

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΚΑΛΟΣΚΟΠΙΤΩΝ ΠΑΡΝΑΣΣΙΔΑΣ “Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ”

Δ/ση Γραφείου: Πειραιώς 4 • Αθήνα • 104 31 • τηλ.: 210.52.38.158 • ΚΩΔΙΚΟΣ 2532 • www.kaloskopi.gr
(Υπεύθυνος σύμφωνα με το Νόμο: το εκάστοτε Διοικητικό Συμβούλιο)

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄ • ΧΡΟΝΟΣ 35ος • ΤΕΥΧΟΣ 157 • ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2010

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Τα Χριστούγεννα και η Πρωτοχρονιά φέρνουν χαρά και αγαλλίαση στο σπιτικό μας. Οι χριστουγεννιάτικες μέρες ανοίγουν διάπλατα την καρδιά μας, ευφραίνουν το πνεύμα μας, αναστηλώνουν τις προσδοκίες μας. Ευτυχισμένα νοιώθουν τα παιδιά, στα οποία σαν καλοί χριστιανοί έχουμε υποχρέωση να τους συμπαραστεκόμαστε. Το απαιτεί βλέπετε η πίστη, το έθιμο. Η γέννηση του Θείου Βρέφους φώτισε την πιο σκοτεινή περίοδο του ανθρώπινου γένους.

Χαμένες ελπίδες αναζωπυρώθηκαν στις ψυχές των καταδυσαστευομένων λαών. Η αναγνώρισή Του, ως υιός του Θεού, αφήνεται στην ελεύθερη διάθεση του ανθρώπου. Και ο κόσμος πίστεψε, διότι στα θεία λόγια του βρήκε παρηγοριά και ελπίδα. Η ενανθρώπιση του Σωτήρα πλημμύρισε από χαρά και ευδαιμονία τους ανθρώπους. Ο Σωτήρας μας διάλεξε ως χώρο για να γεννηθεί την ταπεινή φάτνη των ζώων, το σταύλο. Η γέννηση του φτωχού Βασιλιά σκόρπισε ρίγη συγκίνησης ανάμεσα στους πεινασμένους και κατατρεγμένους λαούς. Ελπιδοφόρα η παρουσία Του στη γη. Απειρη δύναμη αντλούν οι πιστοί από το Θείο Βρέφος. Οι λαοί χαίρονται και δοξάζουν διότι έλαβε σάρκα και οστά η προσδοκία τους για αγάπη και ειρήνη. Συνεπαρμένοι από το γλυκό αυτό όραμα κάνουν σκέψεις ανοδικές και γόνιμες για τη μελλο-

Η ΓΕΝΝΗΣΗ

Από την πρόσφατη αγιογράφηση της Παναγίας μας (Ρούγα). Αγιογράφος Μάριος Πολυχρονιάδης, Δέηση Πάκη Γιαννόπουλου

ντική πορεία τους. Ευφροσύνη, χαρά, δύναμη και ελπίδα διοχετεύουν στις ψυχές των πιστών οι αγγελικοί ψαλμοί την Χριστουγεννιάτικη Άγια Νύχτα. Είτε το επιτρέπουν οι συνθήκες είτε όχι, η μεγάλη αυτή γιορτή της χριστιανοσύνης σε θέλει εύχαρη και γελαστό. Υπάρχουν φυσικά και περιπτώσεις στις οποίες δεν επιτρέπονται χαρές και ξανοίγματα. Όσο υπάρχουν άνθρωποι θα υπάρχουν προβλήματα, βάσανα και στεναχώριες. Τα περισσότερα απ' αυτά, εξαιρουμένων βέβαια

ορισμένων περιπτώσεων, τα δημιουργούμε, από απειρίσκεψία, μόνοι μας. Κι αν ακόμα τύχει ο άνθρωπος να δοκιμάζεται σκληρά και ανελέητα από την αδυσώπητη μοίρα του, πρέπει τις άγιες αυτές ημέρες, προς χάριν των παιδιών του να προσποριστεί το χαρούμενο και τον ευτυχισμένο. Το επιβάλλει βλέπετε ο εορταστικός διάκοσμος από τη μια μεριά, και οι προσδοκίες για ανόρθωση από την άλλη. Ο κόσμος σήμερα δοκιμάζεται τόσο άγρια και ο άνθρωπος επικαλείται τη θεία δύναμη να τον βοηθήσει να περάσει τους δύσκολους τούτους καιρούς. «Βάλε Χριστούλη μου το χέρι σου. Σώσε μας από την καταστροφή».

ΘΕΟΦΑΝΗΣ ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

Χρόνια Πολλά & Ευτυχισμένο το Νέο Έτος

Τί προβλέπει ο Καλλικράτης για χωριά από 300 - 2000 κατοίκους

Με το σχέδιο ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ ο νομός Φωκίδας εντάσσεται στην περιφέρεια Στερεάς Ελλάδας με έδρα τη Λαμία μαζί με τους παλιούς νομούς Ευρυτανίας, Φθιώτιδος, Βοιωτίας και Εύβοιας. Η περιφέρεια διοικείται από τον Περιφερειάρχη ενώ για τους μέχρι τώρα νομούς εκλέγεται αντιπεριφερειάρχης.

Οι δήμοι της Φωκίδας από 12 περιορίστηκαν σε 2. Το Δήμο Δελφών με έδρα την Άμφισσα, στον οποίο υπαγόμαστε και εμείς και πλέον δεν θα λεγόμαστε δημότες Γραβιάς αλλά δημότες Δελφών. Ας δούμε τί προβλέπει ο Καλλικράτης για χωριά όπως το δικό μας που οι κάτοικοί του ξεπερνούν τους 300 και δεν λέγονται τοπικά διαμερίσματα αλλά μετονομάζονται σε Τοπικές Κοινότητες και διοικούνται από τριμελή συμβούλια.

ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΕΣ του Προέδρου της **ΤΟΠΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ**:

- α) Συμμετέχει στις συνεδριάσεις του δημοτικού συμβουλίου με δικαίωμα ψήφου για θέματα που αφορούν το χωριό
- β) ενεργεί πληρωμές για πάγια προκαταβολή
- γ) εποπτεύει τη συντήρηση του δικτύου εσωτερικής και αγροτικής οδοποιίας
- δ) μεριμνά για την καθαριότητα των κοινόχρηστων χώρων
- ε) μεριμνά για την αποκατάσταση ζημιών επείγοντος χαρακτήρα σε δίκτυα ύδρευσης και αποχέτευσης.

στ) είναι υπεύθυνος της ομάδας πυρασφάλειας της κοινότητας.

ζ) είναι αρμόδιος για την προστασία της δημοτικής περιουσίας.

Παράλληλα τον καθιστά υπεύθυνο για τυχόν λάθη ή παραλείψεις κατά την άσκηση των καθηκόντων του.

Τα Συμβούλια Τοπικής Κοινότητας (νυν Τοπικά Συμβούλια): Συμμετέχουν στην κατάρτιση του Επιχειρησιακού και Τεχνικού Προγράμματος του Δήμου. Εισηγούνται στην Εκτελεστική Επιτροπή του Δήμου για τις προτεραιότητες τοπικής ανάπτυξης και των αντίστοιχων δράσεων. Αποφασίζουν την προέγκριση ίδρυσης ή εγκατάστασης καταστημάτων, επιχειρήσεων και λοιπών δραστηριοτήτων και για την άδεια λειτουργίας λαϊκών αγορών. Με απόλυτη πλειοψηφία και αιτιολογημένη γνώμη εισηγούνται τη χορήγηση οικονομικών βοηθημάτων σε οικονομικά αδύναμους κατοίκους.

Θεσμοθετείται η Συνέλευση των κατοίκων της Τοπικής Κοινότητας η οποία συνεδριάζει μια φορά το χρόνο τουλάχιστον με καθολική συμμετοχή των κατοίκων και έχει τη δυνατότητα να προτείνει στο Δήμο: Την παροχή κοινωνικών ή άλλων υπηρεσιών για την καλύτερη εξυπηρέτηση των πολιτών. Τη λήψη μέτρων για την προστασία των ηλικιωμένων και των παιδιών. Τα έργα που πρέπει να εκτελεστούν.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΕΚΛΟΓΩΝ 7ης ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2010 ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΑΣ

Από την καταμέτρηση των ψηφοδελτίων της κάλπης των αυτοδιοικητικών εκλογών της 7ης Νοεμβρίου 2010 προέκυψαν τα ακόλουθα αποτελέσματα:

“Συνδυασμός Ενωτική Δύναμη Προοπτικής”
(Νίκος Φουσένης)

Δημ. Κων. Τσιαμπάς ψήφοι 65

Γεώργ. Κων. Λέτσος ψήφοι 23

“Συνδυασμός Πολίτες στο προσκήνιο”
(Ηλίας Καλυβάς)

Δήμητρα Βασ. Γρηγοροπούλου ψήφοι 14

Πρόεδρος Τοπικής Κοινότητας Καλοσκοπής εκλέγεται για δεύτερη τετραετία ο **Δημ. Τσιαμπάς** ως πλειοψηφίσας σε σταυρούς προτίμη-

σης και μέλη ο Γεώργιος Λίτσος και η Δήμητρα Γρηγοροπούλου.

Ευχόμαστε να μπορέσουν να ανταποκριθούν στο νέο περιβάλλον όπως διαμορφώνεται από 1/1/2011 με το νόμο Καλλικράτη.

Ανακαίνιση Αίθουσας Παλαιού Σχολείου

Πολλές φορές είχαμε αναφερθεί για την ανάγκη διαμόρφωσης επί σωστής βάσεως της κάτω αίθουσας του παλαιού Δημοτικού Σχολείου. Οι επιδιορθώσεις που απαιτούνταν ήταν πολλές (στρώσιμο δαπέδου, σοβάδες τοίχων, πόρτες, παράθυρα και κυρίως εργασίες για μόνωση απο την υγρασία).

Προσπαθήσαμε και αρχίσαμε το έργο αλλά παρά τη μεγάλη μας επιθυμία ο προϋπολογισμός για την ολοκλήρωση του ήταν για τα οικονομικά μας δυσβάστακτος. Και τότε ω του θαύματος, ως απο μηχανής Θεός εμφανίστηκε η χωριανή μας

οικογένεια του **Μπάμπη και της Μαρίκας Αντωνίου**, άνθρωποι ευαίσθητοι, φιλότιμοι και που αγαπούν την Καλοσκοπή ανέλαβαν τη δαπάνη για όλο το έργο. Έτσι οι εργασίες ολοκληρώθηκαν και το χωριό διαθέτει μια θαυμάσια μεγάλη αίθουσα η οποία αφού εξοπλισθεί κατάλληλα θα εξυπηρετεί το χωριό. Ευχαριστούμε θερμά τον **Μπάμπη και τη Μαρίκα** και ευχόμαστε τα καλλίτερα γι αυτούς και την οικογένεια τους.

Στις 30.10.2010 έγιναν τα εγκαίνια της αίθουσας και ο παπα-Κώστας έψαλε τον αγιασμό παρουσία των δωρητών και αρκετών χωριανών.

Χειμώνας 2010 - 2011

Το καλοκαίρι που πέρασε το χωριό είχε γεμίσει από ανθρώπους που κατάγονταν από αυτό, καθώς και επισκέπτες και πολλά παιδιά.

Τώρα όλοι με θλιμμένη την καρδιά το έχουν αποχαιρετήσει. Τα περισσότερα σπίτια είναι αμπαρωμένα. Ψάχνεις να βρεις ανθρώπους για να κουβεντιάσεις μαζί τους αλλά αυτοί μέρα με την ημέρα όλο και λιγοστεύουν.

Ήδη απόμειναν για να ξεχειμωνιάσουν 20 (είκοσι) ψυχές. Είναι αυτές οι ψυχές που όλο το χειμώνα θα είναι οι μόνιμοι κάτοικοι του χωριού. Γι' αυτούς οι ώρες του χειμώνα θα περνούν δύσκολα. Θα νώθουν ανασφάλεια και η

μοναξιά θα τους βαραίνει. Τους συμπολίτες μας αυτούς δεν πρέπει να τους ξεχνάμε και μάλιστα θα ήταν σωστό να τους επισκεπτόμαστε, για καλή παρέα, αγάπη και συντροφιά, όχι μόνο τις χρονιάρες μέρες αλλά και όλη την περίοδο του χειμώνα, χωρίς να έχουμε το φόβο του αποκλεισμού, αφού τόσο ο Δήμος μας όσο και η Νομαρχία έχουν τον κατάλληλο εξοπλισμό και προμήθεια αλατιού για αντιμετώπιση ακραίων καιρικών φαινομένων. Πέρα όμως από αυτό με την επίσκεψη στο χωριό θα ρίχνουμε και μια ματιά στα σπίτια μας που με πολύ κόπο και κόστος έχουμε φτιάξει.

Ευχαρηστήρια Επιστολή - Ευχές

Αγαπητοί συγχωριανοί,

Σας ευχαριστούμε θερμά για την εκτίμηση που μας δείξατε με την ψήφο σας στις εκλογές της 7ης Νοεμβρίου 2010 και μας αναθέσατε την διαχείριση των θεμάτων της Κοινότητας Καλοσκοπής.

Σας ευχόμαστε χρόνια πολλά και ευτυχισμένο το νέο έτος 2011.

Με εκτίμηση
Δημήτριος Κ. Τσιαμπάς
Γεώργιος Κ. Λίτσος

ΚΟΥΤΑΛΕΑΙΝΑ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΙΑΣ ΜΑΝΑΣ

Στη μακρόχρονη (τεσσάρων και πλέον αιώνων ζωή του χωριού μας - Κουκουβίστα) συνέβησαν γεγονότα που συμμάδεψαν τη ζωή και τη δράση των τότε κατοίκων.

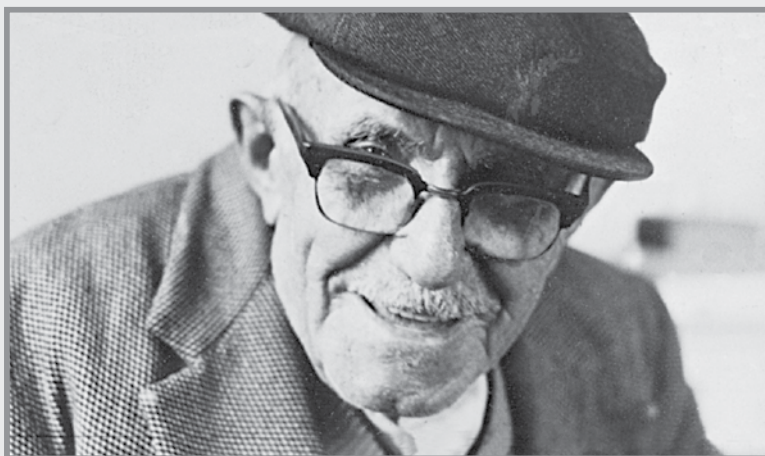
Δυστυχώς πολύ λίγα από αυτά, μέσα από την παράδοση από στόμα σε στόμα και από γενιά σε γενιά έφτασαν μέχρι τις μέρες μας, χωρίς ποτέ να έχουν από κάποιον καταγραφεί ώστε να μείνουν αθάνατα για ιστορικές μελέτες από τις νεότερες γενιές.

Ποιός γνωρίζει σήμερα από ποιά γεγονότα πήρε η τοποθεσία (Μνήματα) το όνομά της και η πλεισιότερη περιοχή με το όνομα (Τράκα), τί συνέβη επί τουρκοκρατίας στο σημείο αυτό και πήρε το όνομα του οπλαρχηγού της επανάστασης Τράκα; Κανείς δεν έχει κάνει αναφορά πόσα θύματα άφησε στο χωριό η γρίπη του 1918 που ξεκλήρισε ολόκληρες οικογένειες, εκτός από μια μικρή ιστορία του Ζαχίλα που έφυγε από το χωριό για να γλιτώσει από το θάνατο της γρίπης και πέθανε στο απομακρισμένο χωράφι του, όπου είχε εγκατασταθεί, και όμως τον βρήκε και εκεί η γρίπη και έκτοτε η περιοχή μέχρι των ημερών μας έφερε το όνομά του (στον Ζαχίλα). Ένας από τους λιγοστούς χωριανούς που μας άφησε κάποιες γραπτές ιστορικές μνήμες του χωριού μας, όπως από τη ζωή των Κουκουβιστιανών στα μεταλλεία Λαυρίου και την εκστρατεία στη Ρουσική Ουκρανία και έχουν δημοσιευθεί στον περιοδικό και ημερήσιο τύπο είναι οι γραπτές αφηγήσεις του Γιάννη Τριανταφύλλου. Από το τεύχος αυτό θα δημοσιεύσουμε σε συνέχειες ένα νέο γραπτό αφήγημα του μπαρμπα-Γιάννη, γεγονός που συνέβη στο χωριό μας το 1920 είναι μια αληθινή ιστορία με τραγικά γεγονότα, που συγκλονίζει και τους σημερινούς αναγνώστες. Εδώ θα ήθελα πριν την ανάγνωση να κάνω μια μικρή αναφορά στην ιστορική πορεία αυτού του ιστορικού κειμένου με τον τίτλο **“ΚΟΥΤΑΛΕΑΙΝΑ, τραγωδία μιας μάνας”**

Ο τίτλος παράγεται από το παρατσούκλι της ηρωίδας μάνας.

Η αληθινή αυτή εργασία του μπαρμπα Γιάννη με πρωτοβουλία του αξέχαστου Χρήστου Μαλεβίτση πρωτοδημοσιεύθηκε και μάλιστα με δικό του πρόλογο στο λογοτεχνικό περιοδικό **“ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ”** Νο 1436, 1η Μαΐου 1987, με ιδρυτή Γρηγόρη Ξενόπουλο και τον τότε διευθυντή Ακαδημαϊκό Πέτρο Χάρη. Λίγο αργότερα το 1995 η τηλεοπτική εταιρεία Κ. Κατσάρης που γυρνούσε με τη συνεργασία της ΕΡΤ τηλεοπτικά σήριαλ του ζήτησε να το γυρίσει σε 10 ωριαία επεισόδια. Με την τακτοποίηση όλων των νομίμων και νομικών προϋποθέσεων προέβη και στην καταγραφή του σεναρίου. Έγινε και επίσκεψη των τεχνικών και ειδικών της εταιρείας στο χωριό για να ερευνήσει τους χώρους και τί εξυπηρέτηση προσφέρει το χωριό στο συνεργείο, καθ’ ότι τα γυρίσματα θα γινόντουσαν όλα στην Κουκουβίστα και θα κρατούσαν περίπου 20 ημέρες. Δυστυχώς με τις αλλαγές Διεύθυνσης που έγιναν τότε στην ΕΡΤ η περαιτέρω συνέχεια δεν τελεσφόρησε και το σενάριο και όλη η μελέτη των γυρισμάτων έμειναν κλεισμένα σε κάποιο συρτάρι της εταιρείας.

Φίλιππος Τριανταφύλλου

Ο συγγραφέας αυτού του κειμένου, ο Γιάννης Τριανταφύλλου, με το παράνομα Πράντζας, γεννήθηκε στο χωριό της ορεινής Παρνασσίδας Κουκουβίστα, σημερινή Καλοσκοπή, το 1894 και πέθανε στο ίδιο χωριό, την 1η Σεπτεμβρίου 1984. Ο Γιάννης Πράντζας, που ήταν πρώτος ξάδερφός μου, από τη γενιά του πατέρα μου, υπήρξε ένας από τους πλέον χαρακτηριστικούς τύπους που έβγαλε ο ελληνικός λαϊκός πολιτισμός. Πέρασε από πολλά επαγγέλματα. Γεωργός, κτηνοτρόφος, εργάτης μεταλλείου στο Λαύριο, φανοποιός, παντοπώλης, υποδηματοποιός, μελισσοκόμος. Αλλά και οργανοπαίκτης. Με το κλαρίνο του ενθουσίαζε τις ψυχές των ορεσιβίων συμπατριωτών του, μέχρις εκστάσεως. Διότι ήταν από τους καλύτερους στο είδος του. Υπηρέτησε στο τάγμα ευζώνων στο 5/42 επί οκτώ χρόνια, έλαβε μέρος στους βαλκανικούς πολέμους ίσαμε τη μικρασιατική καταστροφή. Τραυματίστηκε στο Καλεγκρότο, έξω από την Άγκυρα. Πολέμησε ακόμη και στη χιονισμένη ρωσική στέππα, τον Φεβρουάριο του 1918, με τον Πλαστήρα. Στο τέλος της ζωής του πήρε και την πέννα για να καταγράψει τις αναμνήσεις του. Σ' αυτές ανήκει και το κείμενό του, που δημοσιεύεται παρακάτω.

Ήταν άνθρωπος υψηλού ήθους και άγρυπνης πνευματικότητας, μέσα στα πλαίσια πάντοτε του λαϊκού πολιτισμού, που ο Γιάννης απετέλεσε το ευγενέστερο τέκνο του. Για τον συγγραφέα έχω γράψει και στο βιβλίο μου «Ο έγκοπος λόγος», Αθήνα 1979, σελ. 184-187.

Τα τραγικά περιστατικά αυτού του χρονικού τα θυμούνται όλοι οι ηλικιωμένοι του χωριού, όπως είναι η μητέρα μου, η οποία, καθώς μου λέγει, ήταν παρούσα κατά την τελευταία σκηνή του ενταφιασμού της δυστυχισμένης μάνας.

Πρόκειται για αληθινή ιστορία σε όλα της τα καθέκαστα και τα πρόσωπα που μνημονεύονται είναι πραγματικά. Η μητέρα μου εκείνο τον καιρό ήταν είκοσι δύο χρονών και θυμάται καλά τόσο τα γεγονότα όσο και τα πρόσωπα. Άλλωστε και ο συγγραφέας τα έζησε προσωπικώς και δεν τα είχε απλώς ακουστά. Εκείνο τον καιρό είχε επιστρέψει στο χωριό του, τραυματισμένος, από το μέτωπο της Μικράς Ασίας.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΑΛΕΒΙΤΣΗΣ

Εδώ και λίγο καιρό, καθισμένος στην πολυθρόνα μου, παρακολουθούσα στην οθόνη της τηλεόρασης την ταινία που εξιστορούσε τις περιπέτειες του Μάρκο Πόλο, ταξιδεύοντας, πεζοπορώντας χιλιάδες χιλιόμετρα με τη συντροφιά του και διασχίζοντας την Ασιατική Ήπειρο με προορισμό το βασίλειο της Κίνας. Όπου σε κάποια στιγμή είδα και την εξής τραγική σκηνή. Ο Μάρκο Πόλο και οι σύντροφοί του που ταξίδευαν πεζοί μέσα στο έδαφος του Κράτους του Αφγανιστάν έφτασαν σε ένα χωριό. Εκεί κάθισαν για λίγο να ξεκουραστούν. Ο Μάρκο Πόλο έστειλε μερικούς συντρόφους του να αγοράσουν από τους χωρικούς τρόφιμα και να γεμίσουν τα' ασκιά τους νερό, κι εφόδια για τη συνέχιση του ταξιδιού τους. Η ώρα όμως περνούσε και η επιστροφή των συ-

ντρόφων δε φαινόταν πουθενά. Ανήσυχος ο Μάρκο Πόλο για την τύχη των συντρόφων του πήρε τους υπόλοιπους και μπήκε μέσα στο χωριό προς αναζήτησή τους. Μπαίνοντας μέσα στο χωριό βρήκε τους κατοίκους του σε μεγάλη αναστάτωση. Κρατώντας στα χέρια τους ρόπαλα, τσεκούρια και σφυριά τρέχαν φωνάζοντας στα σοκάκια του χωριού. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν τι ακριβώς συνέβαινε. Παρακολουθώντας το πλήθος είδαν ότι με αλαλαγμούς και την απειλή των τσεκουριών απωθούσαν βίαια τα μέλη ορισμένων οικογενειών αδιακρίτως φύλου και ηλικίας να μπουν μέσα στα σπίτια τους και μετά κάρφωναν απέξω τις πόρτες και τα παράθυρα. Ο Μάρκο Πόλο θέλησε να μάθει γιατί όλη αυτή η αναταραχή στους κατοίκους του χωριού και τα αίτια τιμωρίας ορισμένων συγχωριανών των.

Τον πληροφορήσαν ότι ορισμένα άτομα του χωριού προσεβλήθησαν από τη φοβερή και θανατηφόρα αρρώστια της ευλογιάς και για να προλάβουν την επέκτασή της στους υπόλοιπους κατοίκους του χωριού απομόνωναν όλα τα άτομα που συνοικούσαν με τον παθόντα κλείνοντάς τα μέσα στα σπίτια τους, μετά κάρφωναν απέξω πόρτες και παράθυρα ώστε να μην υπάρχει μαζί τους καμιά επικοινωνία και εκεί μέσα κλεισμένους να τους βρει όλους μαζί ο βέβαιος θάνατος της πείνας, της δίψας και της αρρώστιας. Από λάθος σε ένα τέτοιο σπίτι είχαν κλειστεί και οι χαμένοι σύντροφοι του Μάρκο Πόλο, αλλά με έξυπνο τρόπο κατόρθωσε ν' ανοίξει την πόρτα και να τους ελευθερώσει. Το θέαμα ήταν πραγματικά τραγικό, να βλέπεις του μελλοθάνατους, γυναίκες, παιδιά, γέρους να εκλιπαρούν το εξαγριωμένο πλήθος των συγχωριανών τους να τους λυπηθεί από το φρικτό θάνατο που τους επέβαλαν. Το πλήθος αντίθετα έμεινε ασυγκίνητο από τα κλάματα και τις παρακλήσεις των θυμάτων και έδειχνε μια τρομερή βαρβαρότητα απέναντι σ' αυτά τα δυστυχημένα πλάσματα, ήταν έτοιμο να τα κατακρεουργήσει και να τα αφανίσει από το πρόσωπο της γης. Μπροσ στην ύπαρξή του ο άνθρωπος δεν διαφέρει σε τίποτα από ένα άγριο θηρίο, συγκινησιακές και αισθηματικές, ανθρώπινες ιδιότητες παραμερίζονται, ισχύει το ο θάνατός σου η ζωή μου. Τελειώνοντας η ταινία και συλλογιζόμενος τα γεγονότα του χωριού του Αφγανιστάν η θύμησή μου μ' έφερε αρκετά χρόνια πίσω σε παράλληλα γεγονότα και εξ ίσου τραγικά που συνέβησαν κάποτε στο χωριό μας, την ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ, και είναι βέβαιο ότι πάρα πολλοί νεότεροι θα τα αγνοούν.

Το έτος 1922 υπήρξε μια σημαδιακή χρονιά για τους κατοίκους της Κουκουβίστας στη μακρόχρονη ύπαρξη του χωριού, Διακινδύνεψε και απειλήθηκε σοβαρά η ίδια η ζωή των κατοίκων της από ένα φοβερό γεγονός, την εμφάνιση της θανατηφόρας και αθεράπευτης για τότε, μεταδοτικής αρρώστιας, της ευλογιάς. Η ευλογία προτού φέρει τον θάνατο παραμορφώνει κυριολεκτικά τον προσβληθέντα άνθρωπο από ρέουσες πληγές. Και μόνο στο άκουσμά της ο κό-

σμος πανικοβάλλεται γιατί είναι πολύ μεταδοτική ασθένεια. Για το λόγο αυτό οι υγειονομικές υπηρεσίες του Κράτους ελάβαιναν αυστηρά μέτρα ασφαλείας, απομόνωναν αμέσως το προσβληθέν άτομο σε κάποιο ερημικό μέρος και εκεί έμενε εντελώς αβοήθητο έως ότου πεθάνει, δεδομένου ότι η ιατρική επιστήμη ήταν ανίσχυρη να το θεραπεύσει.

Ας έρθω τώρα στην αφήγηση των γεγονότων που σημάδευσαν τη χρονιά του 1922 το χωριό μας. Στην Κουκουβίστα, που ήταν και το κεφαλοχώρι της περιοχής την εποχή εκείνη με τους 1.000 κατοίκους, κατοικούσε και ένα νέο παιδί, ονόματι Ευθύμιος Κυριάκης. Η μοίρα (αν υπάρχει) του επεφύλασσε αυτού του ανθρώπου πολλά δεινά, και στον ίδιο και στην οικογένεια που θα δημιουργούσε αργότερα.

Η σύντροφος που διάλεξε να παντρευτεί όταν έφτασε σε κάποια ηλικία δεν ήταν Κουκουβιστιανή αλλά από το γειτονικό χωριό τη ΔΡΕΜΙΣΑ, σημερινή Πανουριά. Ήταν μια κοπέλα αρκετά νόστιμη που το βλέμμα της έδειχνε γυναίκα με σκληρή καρδιά και δυνατό χαρακτήρα, αντάξια να παίξει το ρόλο που της επεφύλασσε η μοίρα της στην τραγωδία που θα την έβρισκε.

Μαζί με τα προικιά της από το χωριό της τη Δρέμισα έφερε σαν προίκα της και κάτι ασυνήθιστο και για την τότε εποχή αλλά και για σήμερα, το παρατσούκλι του πατέρα της, που τον έλεγαν στη Δρέμισα ΚΟΥΤΑΛΕΑ. Όλοι στην Κουκουβίστα την ήξεραν σαν η ΚΟΥΤΑΛΕΑΙΝΑ και όχι σαν Ελένη Κυριάκαινα. Μάλιστα σιγά σιγά το προικώ παρατσούκλι μεταβιβάστηκε και στον άντρα της και οι χωριανοί τον προσφωνούσαν κι αυτόν ο Κουταλέας. Το γεγονός αυτό ίσως δεν ήταν τυχαίο αλλά έδειχνε κάποια εσωτερική δύναμη που είχε αυτή η γυναίκα να επιβάλλει τα δικά της πιστεύω. Τα πρώτα χρόνια του έγγαμου βίου της η οικογένεια Ευθ. Κυριάκη τα πέρασε μεν φτωχά, αλλά χωρίς σοβαρά προβλήματα. Απέκτησε δε τρία παιδιά δύο κόρες, την Γιαννούλα και την Παναγιώτα, και ένα γιο, το Γιώργο.

ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ της ΓΚΙΩΝΑΣ

Γράφει ο Στράτος Ακτίδης

Το φετινό καλοκαίρι ήταν αφορμή για να ανακαλύψουμε δεκάδες διαδρομές, τις οποίες μέχρι τώρα αγνοούσαμε. Διαδρομές για άνετη πεζοπορία ή ποδηλασία, σε χωματόδρομους και μονοπάτια, για κάθε γούστο και με κάθε βαθμό δυσκολίας. Μέσα και έξω από την Καλοσκοπή, στην Γκίωνα, την Οίτη, παντού!

Τελικά το μόνο που μας έλλειπε ήταν μια ακόμα πιο δύσκολη διαδρομή, η οποία να ήταν καθαρά μονοπάτι, μέσα στο δάσος, να προσφέρει τις πιο έντονες συγκινήσεις και να ανεβάζει κατακόρυφα την αδρεναλίνη!!!

Τέλη Οκτώβρη και ενώ απολαμβάναμε το καφεδάκι μας στο "Καταφύγιο", σκεφτήκαμε μια καταπληκτική, για εμάς, ιδέα! Ένα

μονοπάτι που να ξεκινά από τις **Βρύζες και μέσα από το Ξεροβούνι να καταλήγει στην μεγάλη ασφαλή στροφή, στον δρόμο προς Καλοσκοπή!** Δίχως να πολυαναλύσουμε το θέμα, από το επόμενο Σαββατοκύριακο κιόλας, ξεκινήσαμε δουλειά!!!

Φτυάρια, τσαπιά, γκασμάδες, πριονάκια, σπρέι, πινακίδες, κορδέλες σήμανσης, κατσαβίδια, χάρτες, gps, όρεξη, κέφι και διάθεση ήταν τα υλικά μας! Τρία συνεχόμενα Σαββατοκύριακα ήταν αρκετά. Η ομάδα είχε καταφέρει την διάνοιξη του μονοπατιού, το οποίο φέρει καταπληκτική σήμανση, είναι μοναδικής ομορφιάς και είναι προσεγμένο στην κάθε λεπτομέρεια! Ξύλινα

σκαλιά και μπάρες, διαμόρφωση εδάφους, καθάρισμα όλου του μονοπατιού από πέτρες, είναι λίγα από όσα έχουν γίνει και μπορούν να περιγραφούν με λόγια! Η ομάδα έστησε στην αρχή του μονοπατιού μια ξύλινη πινακίδα, στην οποία αναφέρονται όλα τα στοιχεία της διαδρομής (μήκος, υψομετρικές διαφορές, πληροφορίες κτλ).

Στις πρώτες δοκιμές με τα ποδήλατα μας, κυριολεκτικά η αδρεναλίνη χτύπησε κόκκινο! Η ένταση είναι μοναδική και σε όλη την διάρκεια

της διαδρομής, ευχόμεσταν να μην τελειώσει! Πλέον το μονοπάτι έχει γίνει κατάλληλο για κάθε ποδηλάτη που επισκέπτεται την περιοχή. Από όλους έχουμε ακούσει τα καλύτερα λόγια και ευελπιστούμε **στο μέλλον η Καλο-**

σκοπή, να γίνει κέντρο ενός πανελλήνιου ποδηλατικού αγώνα MTB, όπως τον έχουμε οραματιστεί, όλοι όσοι ασχοληθήκαμε με αυτό το μονοπάτι!!! Μέχρι τότε, ένα μεγάλο ευχαριστώ σε όσους μόχθησαν και είναι οι: Βασίλης Τραχανάς, Αλέξανδρος Τραχανάς, Δανάη Σερφιώτη, Δήμητρα - Ιωάννα - Γιούλη Χαμηλού, Χριστίνα Ακτίδη, Σταμάτης Ριπής, Φώτης Χαμηλός, Νίκος Χριστοδούλου, Στράτος Ακτίδης, Δήμητρα Οικονόμου. Ευχόμαστε αυτές οι προσπάθειες να συνεχιστούν και να συμμετέχουν ακόμα περισσότεροι!!! Σειρά έχει το μονοπάτι από το **Κεφαλόβρυσσο στην Κακοτραχη**. Αυτό θα είναι το project για το 2011.

Οι πρόγονοί μας στη νήσο ΕΛΛΙΣ

Ο μεγαλύτερος σταθμός ελέγχου των εισερχομένων μεταναστών στην Αμερική μέχρι το 1976 ήταν η νήσος ΕΛΛΙΣ (Ellis Island) η οποία βρίσκεται στον κόλπο της Νέας Υόρκης.

Εκεί βρίσκονται τα κατακόκκινα κτίρια που υποδέχονταν και έκριναν τις τύχες εκατομμυρίων μεταναστών που στιβαγμένοι στα αμπάρια των καραβιών πέρναγαν τον ωκεανό και έφταναν στο λιμάνι της Νέας Υόρκης, όπου αντίκρουζαν το άγαλμα της ελευθερίας. Ελέγχονταν τα ταξιδιωτικά τους έγγραφα, γινόταν καραντίνα για τις ιατρικές εξετάσεις και οι τυχεροί περνούσαν στη γη της επαγγελίας, ενώ οι άτυχοι έπαιρναν το δρόμο της επιστροφής.

Από το στάδιο του ελέγχου της αμερικάνικης υπηρεσίας μετανάστευσης, με φτηνό εισιτήριο, στο αμπάρι της τρίτης θέσης, πέρασαν χωρίς εφόδια και άγνοια της γλώσσας, με μόνη ελπίδα τις ευχές των γονέων τους και

την πίστη στον Άγιο Γεώργιο Καλοσκοπής, πολλοί συγχωριανοί μας. Ορισμένοι εγκαταστάθηκαν στο Σιάτλ και είχαν ως σημείο συνάντησης το εστιατόριο του Θύμιου Μαλιβίτση (Martin), ο οποίος ήταν και επίτροπος της τοπικής εκκλησίας. Επίσης εκεί παρέμεναν και οι: Χαράλαμπος Κωστούρος, Γιώργος Κόλλιας, Ανδρέας Κατσανιώτης, Ευάγγελος Κόλλιας, Τρ. Ποδάρας, Ιωάννης Δανιήλ κ.λπ., καθώς και οι νεώτεροι αδελφοί Γιώργος και Ηλίας Κατσανιώτης, Ευθ. Ν. Κόλλιας, Πίτσα Κόλλια κ.ά.

Τις διηγήσεις τους τόσο αυτές που αναφέρονταν στις ποικίλες δυσκολίες που είχαν αντιμετωπίσει στα νεανικά τους χρόνια, στο χωριό, όσο και αυτές από το μεγάλο ταξίδι αναζητώντας ένα καλύτερο αύριο, με ενδιαφέρον και συ-

γκίνηση παρακολουθούσε ο νεαρός τότε γιος του εστιατορίου **Αθαν. Μαλιβίτσης (Athan Martin)**, σήμερα από τους γνωστότερους δικηγόρους του **Los Angeles** και μέλος του εκκλησιαστικού συμβουλίου του μεγάλου καθεδρικού ναού της Αγίας Σοφίας, που είναι προσφορά προς τους χριστιανούς της κοινότητας του κινηματογραφιστή Σπύρου Σκούρα (Skouras Film).

Τον τελευταίο καιρό ο Θανάσης, θέλησε να δει τον χώρο από τον οποίο το 1911 ο πατέρας του και πολλοί ακόμα συγχωριανοί του ξεκίνησαν τη νέα ζωή τους και επειδή δεν ήταν εύκολη η εκεί επίσκεψη προτίμησε να συνεργασθεί με το τρομερό όπλο της τεχνολογίας, το **ίντερνετ**. Να κάνει ένα ταξίδι στο νησί των μεταναστών, τη νήσο ΕΛΛΙΣ, εκμεταλλευμένος ένα ηλεκτρονικό υπολογιστή. Κάποια στιγμή και εδώ έγινε το θαύμα, σε μία ελεύθερη ενασχόληση η σύνδεση έδειξε **“Επισκεφθείτε το νησί Έλλης και βρείτε τους προγόνους σας που μετανάστευσαν στην Αμερική”** έτσι η αναζήτηση που έκανε του είχε ανοίξει ένα κόσμο σαν εκείνο που έζησε στο Σιάτλ με τους γονείς του. Προχωρώντας στη συνέχεια έφτασε σε νέο πεδίο: **“Συμπληρώστε το όνομα του προγόνου σας για να μάθετε πώς και πότε έφτασε στην Αμερική”**. Εκεί στο αρχείο μεταναστών βρήκε όλους αυτούς που μαζί με τον πατέρα του, πέρασαν στη χώρα των ονείρων τους. Τη Νέα Γη. Η προσπάθειες του απέδωσαν βρέθηκε μπροστά σ’ έναν πίνακα, όπου αναφέρονταν χιλιάδες ονόματα και ανάμεσα τους οι:

	age ηλικία	ethnicity εθνικότητα	Place καταγωγή	Married οικ. κατάσταση
Kyritsis Dimitros,	34,	Greek,	Kokovista	M (έγγαμος)
Tsokas Ioannis,	37	Greek	Kokovista	S
Hristides George,	26	Greek	Kokovista	M (έγγαμος)
Eythimios Malivitsis,	18	Greek	Kokovista	S
Kollias Evangelos	18	Turkish (*)	Kokovista	S
Jean Malevitsis	20	Greek	Kokovista	S
Charalampos Malevitsis	20	Greek	Kokovista	S
Kostantin Colias	20	Greek	Cocovista	S
George Hristopoulos	20	Greek	Cocovista	S

(*) Ο Ευάγγελος Κόλλιας φέρεται να έχει Τουρκική εθνικότητα γιατί επιβιβάστηκε για το ταξίδι στην Κρήτη, που τότε ήταν υπό τουρκική κατοχή.

Στην έρευνα αυτή φαίνονται κι άλλα στοιχεία, όπως το πλοίο με το οποίο ταξίδεψαν οι μετανάστες (οι περισσότεροι με το Saxonia) και επίσης την οικογενειακή τους κατάσταση, αν δηλαδή ήταν έγγαμοι ή άγαμοι, ημερομηνία άφιξης, καθώς και άλλες λεπτομέρειες.

Σ' ευχαριστούμε Θανάση που μπορέσαμε να μάθουμε χάρη σε σένα και τη σύγχρονη τεχνολογία, για την οδύσσεια της μετανάστευσης των κατοίκων του πολύπαθου χωριού μας, της Κουκουβίστας. Θα ήταν ευχής έργο να μαθαίναμε και για τους μετανάστες που εγκατέλειψαν την Αμερική για να βοηθήσουν τη χώρα όταν ενεπλάκη στην πολεμική περιπέτεια της περιόδου των Βαλκανικών πολέμων. Δυστυχώς και πάλι η πυρπόληση των σπιτιών μας έκαψε και τα λιγοστά αρχεία της αλληλογραφίας που υπήρχε από τους λίγους που ήξεραν τότε να διαβάζουν και να γράφουν. Ωστόσο το θέμα δεν έχει λήξει, ίσως κάποιες νεώτερες φωτογραφίες, διαβατήρια... μας δώσουν περισσότερες πληροφορίες.

Ο Θαν. Σταματέλος, Καστέλλια Παρνασσίδας, γράφει:

«Έχουν περάσει 60 χρόνια από τότε που άρχισε το άδειασμα της υπαίθρου από κόσμο, με εγκατάσταση στα αστικά κέντρα και κύρια προτίμηση στην Αθήνα, που έχει συγκεντρώσει τον μισό πληθυσμό της Ελλάδας. Και στα χωριά έχουν μείνει τα γεροντάκια. Όσο για νέους ανθρώπους, είναι τόσο μικρό το ποσοστό, που βλέπεις μικρά παιδιά μόνο στις διακοπές, το Πάσχα και το καλοκαίρι στο πανηγύρι του χωριού. Είκοσι χωριά είναι στην περιοχή μου, ορεινή Παρνασσίδα, και μόνο στα δύο λειτουργεί δημοτικό σχολείο. Τα άλλα 18 είναι από χρόνια κλειστά ελλείψει νέων ζευγαριών και παιδιών.

Χρειάστηκε να περάσει μισός αιώνας για να διαπιστωθεί αυτό το μέγα λάθος, που είναι η εγκατάλειψη του χωριού. Και τώρα, που άναψε κόκκινο με την οικονομική κρίση, είναι η ώρα για να σκεφτούμε την επιστροφή στις ρίζες μας. Θα τη χαρακτηρίσω μάλιστα επανάσταση την επιστροφή και είναι εύκολο να γίνει πράξη, φτάνει μόνο να αντιγράψουμε τον σύγχρονο Μαρίνο Αντύπα, που κατάφερε όχι μόνο να κρατήσει τους νέους στο ορεινό χωριό του, την Ανάβρα Μαγνησίας, αλλά και να επιστρέψει ο κόσμος από τα αστικά κέντρα στο χωριό του».

Από την εφημερίδα «**Τα Νέα**» 19/12/2010

Εις Πρωτοπρεσβύτερον (πρώτον ιερέα)

Με το έναντι έγγραφο του Μητροπολίτη Ιλίου - Αχαρνών και Πετρούπολεως προεχειρίσθαι (προήχθη) εις ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΝ (πρώτον ιερέα) ο χωριανός Ιερέας **Παπα-Γιάννης Λευκαδίτης** που λειτουργεί στον Ιερό Ναό Αγίου Στυλιανού Ζεφυρίου

Είμαστε γνώστες της εργατικότητας και της αφοσίωσης στα ιερά καθήκοντα του παπα-Γιάννη. Είναι άξιος μιας τέτοιας τιμής. Του ευχόμαστε καλή συνέχεια στο σπουδαίο του έργο.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΙΛΙΟΥ, ΑΧΑΡΝΩΝ & ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΑΘΗΝΑΓΩΡΑΣ

Αριθμ. πρωτ. -580- Έν Τάμῳ τῇ 26ῃ Νοεμβρίου 2010

† ΑΘΗΝΑΓΩΡΑΣ

Χάρη Θεοῦ Μητροπολίτης Ἰλίου, Αχαρνῶν καὶ Πετρούπολεως

Ἰδιὰ τοῦ παρόντος ὅλον κοινῶς, διὰ Τέλεσάντης σήμερον, 26ῃ μηνὸς Νοεμβρίου, ἡμέραν Παρασκευῆν τοῦ εὐσπέρου ἔτους 2010, τὴν θείαν λειτούργειαν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίου Στυλιανοῦ Ζεφυρίου τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱεράς Μητροπόλεως, προεχειρίσθαι εἰς ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΝ, τῷ Χάρη τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, τὸν ἐκ τῆς Κοινοπόλεως Χαλκοκαστῆς Φωκίδος ὁμώμενον Ἀδελφωτάτον Πρεσβύτερον π. Ἰωάννην Λευκαδίτην τοῦ Γεωργίου καὶ τῆς Ἑλένης, καὶ ἐχορηγήσαμεν εἰς αὐτὸν τὸ σχετικὸν ἑντάλτηρον Γράμμα εἰς ἐνδεικνύσας τῆς Πράξεως ἡμῶν ταύτης καὶ ἀσφάλειαν αὐτοῦ.

Ο Μητροπολίτης
Ιλίου, Αχαρνών και Πετρούπολεως
ΑΘΗΝΑΓΩΡΑΣ

Η ΓΚΙΩΝΑ, μιας άλλης εποχής...

Γράφει ο Νίκος Ι. Δανιήλ

Ξημέρωμα περίπου στις 5π.μ. κοντά στις κορυφές της Γκιώνας οι : Δημ. Λιάκος, Γιώργ. Τρ. Ποδάρας, Νικ. Ι. Δανιήλ και ο φωτογράφος της παρέας Κωστ. Χαμηλός

Ητανε, θυμάμαι, Αύγουστος μήνας, τη χρονιά του 1966. Κι ήμασταν τέσσερις, ατριαντάριστοι ακόμα, παιδικοί φίλοι, που βρεθήκαμε αντάμα τότε στην Κουκουβίστα...Ο Κώστας ο Χαμηλός, ο Γιώργος ο Ποδάρας, ο Μήτσος Λιακοσταμάτης και του λόγου μου. Κι ένα βραδάκι, εκεί στα μαγαζιά κάτω απ' την πλατεία, που τρώγαμε το κοκορετσάκι μας και τσουγκρίζαμε τα ποτήρια μας, κάποιος -μάλλον ο Κώστας, ο φωτογράφος- έριξε μια ιδέα: «Ρε παιδιά, τι θα λέγατε ν' ανεβούμε αύριο στη Γκιώνα, να μάσουμε τσάι; Θέλετε;» Σα νέοι που ψοφάγαμε για περιπέτεια, όπως ήμασταν και σε κατάσταση ιλαρότητας με το πιτό, βρήκαμε θαυμάσια την ιδέα του...

Το γλυκοχάραμα της άλλης μέρας, με τα ραβδιά στα χέρια, με γέλια και χαρές, βάλαμε φτερά στα πόδια μας και τραβήξαμε για τ' όμορφο βουνό μας. Κάποιος απ' την παρέα, έχοντας ματακάμει το δρομολόι, διάλεξε και το μονοπάτι.

Ο Κώστας έπιασε αμέσως δουλειά με την αυτόματη μηχανή του. Άρχισε να τραβάει φωτο-

γραφίες. Την έστηνε στα γρήγορα, εστίαζε, κι έτρεχε να χωθεί κι αυτός στο πλάνο.

Με πολύ κόπο -εννοείται- και με προσοχή, όλο κι ανεβαίναμε μέσα από δύσβατα περάσματα, κατά την κορφή, κάνοντας συχνές στάσεις, για ν' ανασάνουμε. Γύρω μας, ως τα μισά της διαδρομής, μας συντρόφευαν τα πυκνά έλατα και τ' άλλα βουνίσια δέντρα, που ξεφύτρωναν μέσα απ' τις σχισμάδες των γκρίζων βράχων.

Κάπου-κάπου, κοντοστεκόμασταν και, ρισκάροντας στις άκρες απότομων βράχων, μαζεύαμε σ' ένα πανέρι, λίγο μοσκομουριστό βουνίσιο τσάι.

Ύστερα από αρκετή ώρα, αφήσαμε τις φυλλωσιές που μας μισόκρυβαν τη θέα και φτάσαμε στο γυμνό μέρος του βουνού, ψηλά κατά τα λιβάδια. Θεούλη μου, τι πανόραμα άρχισαν να βλέπουν τα μάτια μας! Να, η πανώρια μας Κουκουβίστα κάτω στο βάθος, ηλιόλουστη, λαμπερή και ζηλευτή, ξαπλωμένη στην αγκαλιά του Ξεροβουνιού! Να η Σμίξη μας κι ο κάμπος! Πω πω, τι μεγαλείο! Και τι γαλήνη κι ευδαιμονία στην ψυχή μας!

Και πώς να μη νοιώσουμε τότε -αναρωτιέμαι τώρα- αυτά τα τρυφερά κι όμορφα συναισθήματα, αφού οι «Βωξίτες Παρνασσού», άρχισαν μεν τις «ασελγείς πράξεις» τους, αλλά δεν είχαν ακόμα «ξεπαρθενέψει» το υπέροχο βουνό της Γκιώνας. Αυτό, το κάμανε αργότερα, σταδιακά, εν ονόματι του κέρδους, διαφθείροντάς του την ψυχή και το σώμα (υπόγεια και επίγεια), χωρίς ποτέ να του γιατρέψουν, στο βαθμό που έπρεπε, που όφειλαν και που μπορούσαν, τις αθεράπευτες πια πληγές του...

Θα κόντευε να μεσημεριάσει, όταν η παρέα μας, αρκετά κουρασμένη, έφτασε στα λιβάδια..., στο «Δοκίμι». Ο «Σκαλιστήρης» δεν είχε ακόμα οργώσει το μέρος, με δρόμους για τα μηχανήματά του. Το μέρος φαινόταν πράσινο κι ωραίο...Πρώτη μας δουλειά, ήταν να πάμε να πιούμε το αγνό και καθαίο νερό, που, ερχόμενο

μέσα απ' τα σπλάχνα του βουνού, έτρεχε μέσα από τη χαραματιά ενός μικρού κι ασήμαντου βράχου, στην άκρη του λιβαδιού. Ένα μυστήριο πράμα... Όποιος δεν τόξερε, δε μπορούσε και να το βρει. Δε φαινόταν σχεδόν, μέσα στη λάκα... Είχε όμως περίεργο σχήμα κι ακόμα πιο περίεργο όνομα: «Μ'νάκ'!»... Εκεί, λοιπόν, σ' αυτή τη βρυσούλα, ήπιαμε μπόλικο δροσερό νεράκι και ικανοποιηθήκαμε.

Δεύτερος, μετά το τσάι, στόχος για την ορειβάσιά μας, ήταν το «Δοκίμι». Αλλά.., τι σόι πράμα ήταν αυτό το «Δοκίμι»; Μια πέτρα... Μια τεράστια άσπρη πέτρα, σε οβάλ σχήμα, όπως τ' αβγό, βαριά κι ασήκωτη. Κι όποιος...μάγκας κατάφερνε να τη σηκώσει, είχε να το λέει μετά, πως έκανε μέγα κατόρθωμα. (Πληροφορήθηκα –από το Θανάση Μαλεβίτση- πως μόνο ένας τα κατάφερε: Ο Θανάσης ο Κωστάκος! Άκουσα επίσης πως στις μέρες μας, δεν υπάρχει πια αυτή η πέτρα... Ίσως την πήρανε –λέει- κάποιοι Σεγδιτσιώτες... Δεν ξέρω.). Κάτι μας έτρωγε μέσα μας να δοκιμάσουμε κι εμείς την τύχη μας. Και θέλαμε να φτάσουμε ως εκεί το συντομότερο.

Κι όπως ετοιμαζόμασταν να μπούμε πιο βαθιά στο λιβαδότοπο, όπου γλυκοηχούσαν τα κυπριά των γιδοπροβάτων, εντελώς ξαφνικά ακούστηκαν κάτι άγρια αλυχτίσματα κι έκαμαν την εμφάνισή τους τρία-τέσσερα τσοπανόσκυλα, πιο τρανά κι από αρκούδες...Μας τσίτωσαν στο κοντό κι εμείς το βάλαμε στα πόδια σπορισμένοι. Τι να μας κάνουν τα ραβδιά που βαστούσαμε, μπροστά σ' αυτά τα θηρία; Ευτυχώς, για καλή μας τύχη, εμφανίστηκε τ' αφεντικό τους, σα να λέμε ο Θανάσης ο Κυριάκης, που με ένα του πρόσταγμα τα καθησύχασε. Μετά το καλημέρισμα, αγκαλιαστήκαμε και φιληθήκαμε με τον αγνό και τόσο φιλικό άνθρωπο, το Θανάση, κι ύστερα αυτός μας κάλεσε στην καλύβα του. Εκεί, θυμάμαι, έβγαλε και μας τρατάρισε ό,τι καλούδια είχε: Ολόφρεσκο γάλα, τυρί, μυζήθρα...Αργότερα, μετά από μπόλικο κουβεντολόι, μας συντρόφεψε ίσαμε την οβάλ πέτρα κι εκεί ο φωτογράφος μας ο Κώστας ξανάστησε τη μηχανή του και απαθανατιστήκαμε και οι πέντε, ακουμπώντας με τα χέρια μας το «Δοκίμι». Κάνοντας μια προσπάθεια, καταφέραμε με χάχανα να το κουνήσουμε λιγάκι παραπέρα. Αλλά, όλοι μαζί. Ήταν κι αυτό κάτι...

Όλη την ώρα, τα μάτια μας δε χόρταιναν την ομορφιά της βουνίσιας φύσης, την απεραντοσύνη τ' ουρανού, τις αλλεπάλληλες βουνοκορφές,

τον ανοιχτό ορίζοντα ως πέρα, το πανόραμα όλων των τόπων, με τα χωριά, τα ποτάμια και τις θάλασσες που μόνον ο Ύψιστος, προνομιακά, αντικρίζει από ψηλά, και τώρα, να, και οι αφεντιές μας τολμήσαμε να Τον πλησιάσουμε, για να καρπωθούμε μερίδιο της άφταστης αυτής μαγείας. Αχ, βρε Γκιώνα πολυαγαπημένη, της παλιάς εκείνης εποχής, και πού να σε ξαναβρούμε!

Το Δοκίμι (Αύγουστος 1966)

*Στην κορυφή της Γκιώνας υψόμετρο 2500.
Εκδρομή για τσάι. Γιώργ.Τρ. Ποδάρας, Αθαν. Κυριάκης,
Νικ. Ι. Δανιήλ, Δημ. Λιάκος και ο φωτογράφος
Κωστ. Ι. Χαμηλός.*

Με έντονες εικόνες και παραστάσεις, τ' απογευματάκι, αναζωογονημένοι, αποχαιρετίσαμε το «Δοκίμι», το λιβάδι, τη στρούγκα και τον καλόκαρδο Θανάση, ροβολώντας αγάλι' αγάλια και προσεχτικά την απότομη κι επικίνδυνη στράτα..., την ίδια που είχαμε ακολουθήσει και το πρωί. Η επιστροφή μας, απαιτούσε πιότερη προσοχή κι ήταν συνάμα και πιο κουραστική.

Το βραδάκι, ματαγυρίσαμε καταχαρούμενοι στην Κουκουβίστα, βαστώντας ο καθένας μας στο χέρι από ένα ματσάκι τσάι, εκλεκτό 'βρεντίκι' του πανέμορφου κι ανεπανάληπτου εκείνου περίπατου στη λατρεμένη Γκιώνα.

Τα χρόνια, από τότε, κύλισαν σαν το νερό, με βιάση. Και η Γκιώνα της καρδιάς μας, για όσους απομείναμε ζωντανοί -γιατί, δυστυχώς, ο Λιάκος της παρέας μας «έφυγε» πολύ νωρίς κι απρόσμενα- μας κοιτάζει τώρα καθημερινά με παράπονο, χιλιοτραυματισμένη από άστοργους δοτούς αφεντάδες-εκμεταλλευτές που αδιαφορούν για τη φύση και το περιβάλλον, σαν να μας λέει: «Σώστε με! Ακόμα ζω.., μη μ' αφήνετε να χαθώ οριστικά...».

Ζαγοροχώρια, τόπος δρύλων και παραδόσεων

Μια φορά κι έναν καιρό...

η ιστορία λέει ότι τη δεκαετία του '70 ο ταξιδιωτικός οργανισμός Club Med έφερνε τουρίστες στο Μονοδένδρι, για να θαυμάσουν αλλά και να διασχίσουν την περίφημη χαράδρα του Βίκου.

Εξαντλημένοι από την υπερπροσπάθεια, οι Γάλλοι τουρίστες αναζήτησαν στην πλατεία του χωριού ένα ποτήρι νερό για να ξεδιψάσουν. Η κυρία Κικίτσα τους είδε ταλαιπωρημένους, κουρασμένους και εξαντλημένους και άνοιξε το σπίτι της για να τους φιλοξενήσει, αλλά και για να τους φτιάξει κάτι πρόχειρο να φάνε. Στο σπίτι υπήρχε αλεύρι, αβγά και τυρί. Η φιλόξενη γυναίκα ζύμωσε στα γρήγορα, τα «πέταξε» στο

φούρνο, τους έκοψε μια ντομάτα, τους έβγαλε μερικές ελιές και τους κέρασε τσίπουρο. Οι Γάλλοι έμειναν έκπληκτοι με τη φιλοξενία των ανθρώπων του χωριού κι έτσι από στόμα σε στόμα η χαράδρα του Βίκου και το Μονοδένδρι έγιναν γνωστά σε ολόκληρη την Ευρώπη. Από τότε μέχρι σήμερα έχουν περάσει μερικές δεκαετίες, η κυρία Κικίτσα δεν υπάρχει πια, υπάρχει όμως το μαγαζάκι με το όνομά της και η φιλοξενία των κατοίκων του χωριού, που σε κατακτά από την πρώτη στιγμή.

Θα βρεθεί και στο δικό μας χωριό μια κυρία Κικίτσα;

Από την εφημερίδα ΜΕΤΡΟ (3-1-2010)

Από την Κοινωνική μας Ζωή

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ:

Ο Γιάννης & η Ανδρονίκη Δρόλια απέκτησαν το δεύτερο παιδάκι τους, αγόρι.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ:

Στις 11 Σεπτεμβρίου 2010 στον Δραπανιά Χανίων η Στέλλα Βασ. Τσιρώνη και ο Μπέρχαρτ Σρέτλε βάπτισαν το δεύτερο αγοράκι τους, δίνοντάς του το όνομα Αντώνης – Βασίλης.

ΠΕΝΘΗ:

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ Δ. ΜΙΜΗΝΗΣ 1929-2010

Στις 10/12/2010 απεβίωσε και ενταφιάστηκε στο νεκροταφείο Αργυρούπολης ο Ελ. Μιμήνης. Ο αποβιώσας ήταν Σαμιώτικης καταγωγής και με το χωριό μας είχε συνδεθεί με τον γάμο του με την Ζωή Χαραλάμπους (Χαϊλέρη) με την οποία απέκτησε δύο κόρες οι οποίες σήμερα έχουν δικές τους οικογένειες.

ΕΥΘΥΜΙΟΣ Μ. ΔΑΝΙΗΛ 1921-2010

Απεβίωσε στις 13 Νοεμβρίου στην Αθήνα, όπου και ενταφιάστηκε ο Ευθύμιος Μ. Δανιήλ. Ο Ευθύμιος είχε γεννηθεί στην Καλοσκοπή το 1921 και ήταν ο δεύτερος από τα τρία παιδιά του Μαργαρίτη και της Βασιλικής Δανιήλ. Είχε παντρευτεί τη χωριανή μας Ειρήνη, τη μικρότερη από τα παιδιά του Παναγιώτη Ράπτη με την οποία έζησαν αγαπημένα πενήντα επτά (57) χρόνια και απέκτησαν δυο παιδιά και τρία θαυμάσια εγγόνια. Διακρινόταν για το ήθος, τη σεμνότητα αλλά και τη δύναμη ψυχής τα οποία άφησε κληρονομιά στην οικογένειά του.

Στην οικογένεια, στους συγγενείς και στους φίλους του εκλιπόντος εκφράζουμε τα θερμά μας συλλυπητήρια.

Επιτυχίες νέων

Η **Χριστίνα Γ. Ξαφάκη** (εγγονή του Θεοφάνη Λευκαδίτη) αριστούχα φοιτήτρια του οικονομικού ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ (ΑΣΟΕΕ) κάτοχος τριών γλωσσών προτού αποφοιτήσει προσελήφθη επί αορίστου χρόνου στον ΟΤΕ.

Μετά την αποφοίτησή της προήχθη στο βαθμό της εκπαιδεύτριας επόπτριας τμήματος COSMOTE.

Χριστίνα συγχαρητήρια

Και σ' ανώτερα.

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΑΣ ΞΕΧΝΟΥΝ

**Οι αριθμοί προ των ονομάτων αντιστοιχούν
στους αριθμούς των αποδείξεων.**

780	Χαμηλός Νίκος του Γεωργίου (ΚΑΝΑΔΑΣ)	200
782	Οικογένεια Νικολάου Ράπτη στη μνήμη του	100
784	Γιαννόπουλος Πάκης για τους σκοπούς του συνδέσμου	100
785	Γιαννόπουλος Πάκης για την ανάπτυξη του σχολικού κήπου	300
786	Δανιήλ Ειρήνη του Ευθ. (το γένος Ράπτη Παναγ.) στη μνήμη του συζύγου της	50
787	Δανιήλ Βασιλική του Ευθ.	50
788	Οικογ. Μώρη Κατερίνας του Παναγ. στη μνήμη του πεθερού της Θεόδωρου Μώρη	50
789	Οικογ. Μώρη Αφροδίτης στη μνήμη του κουνιάδου της & θείου τους Θεόδωρου Μώρη	50
790	Οικογ. Ιωάννη Τσίγα του Ευαγγέλου στη μνήμη της αδελφής τους Αικατερίνη Λίτσου	30

**Τους ευχαριστούμε όλους για την χρηματική ενίσχυση
προς τον Σύνδεσμό μας.**

“Η ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ”

Τριμηνιαία Εφημερίδα

Ιδιοκτησία: Σύνδεσμος Καλοσκοπιτών Παρνασσίδας
“Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ”

(Υπεύθυνος σύμφωνα με το Νόμο-Εκδότης: Β. Γρηγοροπούλου, Πρόεδρος Διοικ. Συμβουλίου)

Πειραιώς 4 • Αθήνα • 104 31 • τηλ. & φαξ: 210 52.38.158 • www.kaloskopi.gr

ΗΛ. Σελιδοποίηση - Εκτύπωση - Βιβλιοδεσία

ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ ΑΒΕΕ ΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ 26 • ΤΗΛ. 5227552

e-mail: atelier1@antoniadis-sa.gr

Ημερολόγιο 2011

Με θέματα που απαθανάτισαν τους καρπούς και τις φυσικές ομορφιές του χωριού μας κυκλοφόρησε το ημερολόγιο του καινούργιου χρόνου.

Είναι θαυμάσια τυπωμένο, όπως όλα τα ημερολόγια του Συνδέσμου μας και έχει γίνει και αυτό με κέφι και αγάπη.

Πιστεύουμε ότι και αυτό το ημερολόγιο θα μας συντροφεύει όλη τη χρονιά. Ας φροντίσουμε να μη λείψει από κανένα σπίτι.

Την καλλιτεχνική επιμέλεια είχε η Ρούλα Δανιήλ. Την ευχαριστούμε.

ΕΓΧΡΩΜΟΣ “Ο ΑΘΛΗΤΗΣ”

Έγχρωμος με καλή διάταξη της ύλης και ωραίες φωτογραφίες κυκλοφόρησε το τελευταίο τεύχος (αριθμός 58/2010) της εφημερίδας “Ο Αθλητής” που εκδίδει ο αθλητικός σύλλογος του χωριού μας ‘Άγγελος Σίμος’. Οι ωραίες περιγραφές αθλητικών συναντήσεων, εκδρομών, εκδηλώσεων κ.λπ., δείχνουν ότι είναι γραμμένες απο ώριμους ανθρώπους με γνώσεις και παιδεία και φανερώνουν ότι έχουν δημιουργήσει ψυχικούς δεσμούς με το χωριό.

Δεν πρέπει όμως να ξεχνάμε ότι ανέκαθεν ο αθλητικός όμιλος ήταν ο προθάλαμος για την προετοιμασία μελών που αναλάμβαναν τις τύχες του μεγαλύτερου μας συλλόγου της ‘Αγίας Τριάδας’ ώστε σιγά σιγά να διαδραματίσουν ενεργό ρόλο στη διοίκηση του.

Καλούμε λοιπόν τους νέους μας να πλαισιώσουν πιο σωστά το σύνδεσμο ‘Αγία Τριάς’ και να βοηθήσουν στη συνέχεια της πορείας του, αφού βέβαια τους συγχαρούμε για την ωραία τους προσπάθεια.

Το Τέλος του πλανόδιου Γαλατά

συνέχεια στο σημείωμα “η Παροιμία της Θεσσαλονίκης”

Γράφει ο Νικ. Μώκος

Εάν κάποιος έχει διαβεί τον κυματώδη και πολλές φορές τρικυμιώδη δρόμο της ζωής φτάνοντας στα χρονικά όρια, όπου η ηλικία και η υγεία ερωτοτροπούν με τον θάνατο, δεν μπορεί να μην τον αγγίζουν αφηγήσεις και κείμενα που του «ξυπνάνε» αναμνήσεις, όπως επί του προκειμένου αυτά που δημοσιοποιούνται στην περιοδική έκδοση του Συνδέσμου Καλοσκοπιτών «Η ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ», που έχω την τιμή να είμαι αποδέκτης και που διαβάζω όλα τα κείμενα ιδιαίτερα τα ευθυμογραφήματα του Ν. Δανιήλ, τα γλαφυρά του Λευκαδίτη και τις αναφορές στα «πέντε χρόνια» της κατοχής και της εθνικής αντίστασης 1942-45 και όχι μόνο. Στο τελευταίο τεύχος διάβασα για την παροιμία των Κουκουβιστιανών στη Θεσσαλονίκη που εξασκούσαν το επάγγελμα του πλανόδιου «Γαλατά» και «γιαουρτά». Αυτή η απλή αφήγηση μας φανερώνει πώς η εξέλιξη της τεχνολογίας, οι καινούργιες βιομηχανίες μεταξύ αυτής και της επεξεργασίας γάλακτος με την παστερίωση και τη νέα συσκευασία των προϊόντων άλλαξαν τις συνήθειες της διατροφής και έφεραν το τέλος του πλανόδιου γαλατά, που φορτωμένος το εμπόρευσμά του συνεχώς ήταν μετακινούμενος. Μας δείχνει ακόμα τη συνδρομή και τη φρο-

ντίδα που έδειξε ο ιδρυτής της βιομηχανίας ΜΕΒΓΑΛ, γνήσιος **Μακεδόνας Κώστας Χατζάκος** για τους ταλαίπωρους ρουμελιώτες γαλατάδες που βρήκαν καταφύγιο τη Θεσσαλονίκη την εποχή του εμφυλίου.

Αυτό το αφήγημα με άγγιξε και μου ξύπνησε αναμνήσεις πριν 60 χρόνια όταν και εγώ πέρασα από το επάγγελμα του γαλατά της γειτονιάς, αλλά και για ένα ακόμη λόγο ότι παρουσιάζει τον **Κώστα Χατζάκο** ή γιαουρτζή κατά το Θεσσαλονικιώτικο, που έφυγε από τη ζωή πριν λίγα χρόνια. Είχα ευτυχήσει να τον γνωρίσω και να συνεργαστώ μαζί του. Έτσι έχω ιδία αντίληψη για την προσωπικότητά του και την κουλτούρα του γενικότερα. Θυμάμαι τα λόγια του «Να μην πουλήσω την ανθρωπιά μου για χρήματα κ.α.»

Ήταν ένας ιδιαίτερος άνθρωπος και του αξίζει η μνημόνευσή του. Είναι μια πράξη ευγνωμοσύνης που τιμά και τον συντάκτη σαν ευγνώμονα.

Με την Καλοσκοπή (Κουκουβίστα) με συνδέει ένα τρομερό γεγονός αίματος, αφού το χώμα εκεί στην «Αγία Τριάδα» είναι ποτισμένο με το αίμα του θρυλικού «ΚΑΛΛΙΑ» (Χαράλαμπος Μώκος) ό,τι καλύτερο είχε η γενιά των Μωκαίων. Ακόμη με συνδέει ιδεολογικοπολιτικά δεδομένου ότι η Καλοσκοπή είναι το πιο Δημοκρατικό χω-

ριό της περιοχής με μια μεγάλη ιστορία ιδιαίτερα στα χρόνια της Εθνικής Αντίστασης και όχι μόνο, γιατί με συνδέουν φιλικοί δεσμοί με πολλούς Κουκουβιστιανούς και πνευματικούς με το έργο του στοχαστή και φιλοσόφου Χρήστου Μαλεβίτση και του Πώργου Χασιακού.

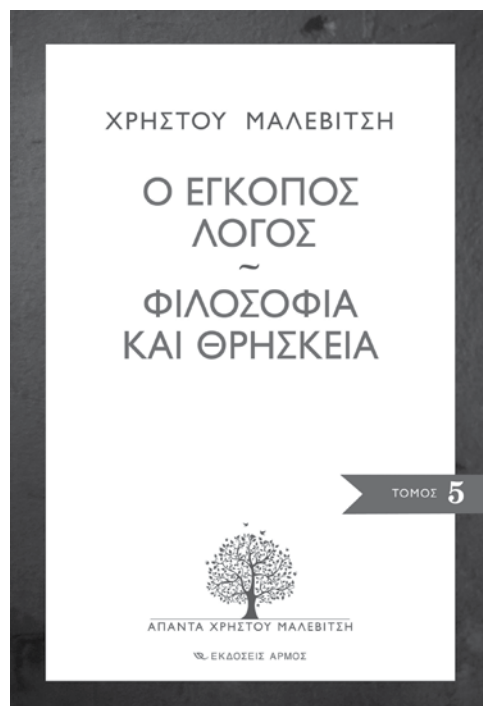
Θαυμάζω την συλλογικότητα του Συνδέσμου και τις διακριτικές παρεμβάσεις του και γενικά το ενδιαφέρον του για το χωριό. Ευχαριστώ την εφημερίδα σας που μου έδωσε την ευκαιρία να γράψω αυτό το σημείωμα και έφερε στη μνήμη μου αναμνήσεις και πρόσωπα όπως τον Κ. Χατζάκο κ.α.α

Περιμένουμε τη Συνεργασία σας

Θέλουμε να μας γράφετε τα νέα σας, τα δικά σας ή των γνωστών σας. Τους αρραβώνες, τους γάμους, τις γεννήσεις και τις βαπτίσεις των παιδιών σας.

Γι' αυτούς που φεύγουν από τη ζωή με τις αναμνήσεις και την αγάπη για το χωριό.

Στείλτε μας ιστορίες, ανέκδοτα και ότι έχετε ακούσει από τους παλαιότερους για το χωριό, για τις συνήθειες, τα ήθη και έθιμα και ότι θυμάστε για την ιστορία και την εξέλιξη του χωριού μας.

Εκδόσεις Αρμός:

Μαυροκορδάτου 11, 106 78, Αθήνα, τηλ. 2103304196.

Ήδη κυκλοφορούν 4 τόμοι από τα ΑΠΑΝΤΑ του συγγραφέα.

ΑΠΑΝΤΑ ΧΡΗΣΤΟΥ ΜΑΛΕΒΙΤΣΗ

Ο Χρήστος Μαλεβίτσης (1927-1997) θεωρείται από τους σπουδαιότερους Έλληνες στοχαστές του 20ού αιώνα με δοκιμιακό και μεταφραστικό έργο. Τα δοκίμιά του, δοκίμια σύγχρονου και μεταϊστορικού προβληματισμού, αφορούν την ύπαρξη του ανθρώπου και αποτελούν σημείο καμπής στον ελληνικό φιλοσοφικό στοχασμό. Παράλληλα, οι μεταφράσεις σημαντικών ξένων συγγραφέων, όπως του Καρλ Γιάσπερς, Ορτέγα υ Γκασσέτ και Μάρτιν Χάϊντεγκερ καλύπτουν ένα μεγάλο κενό στην πνευματική ζωή της χώρας μας.

Οι εκδόσεις Αρμός εγκαινιάζουν για πρώτη φορά την κυκλοφορία του ολοκληρωμένου έργου του συγγραφέα σε μια σειρά 23 τόμων, που περιλαμβάνει έργα του και μεταφράσεις του. Τα ΑΠΑΝΤΑ ΧΡΗΣΤΟΥ ΜΑΛΕΒΙΤΣΗ εκδίδονται με την ευγενική χορηγία και συμβολή του Συνδέσμου Φίλων Χρήστου Μαλεβίτση.

Έτοιμη η Κοινοτική μας Πλατεία

Ολοκληρώθηκε η πλακόστρωση της κοινοτικής μας πλατείας. Απομένει η τοποθέτηση φωτιστικών σωμάτων και προστατευτικού κιγκλιδώματος.

Τις φωτογραφίες μας έστειλε ο ερασιτέχνης φωτογράφος Χρήστος Λευκαδίτης

Τον ευχαριστούμε γιατί είναι πάντα κοντά μας.

***Σημείωση:** Λόγω πληθώρας της ύλης η εργασία της **Βασιλείας Κυρίτση** «Προς Κεφαλόβρυσο-Νακαίικα Μαντάμια» θα δημοσιευθεί στο επόμενο

Ακόμη μια πολύ ωραία φωτογραφία που πρόθυμα μας παραχώρησε απο την πλούσια συλλογή του ο **Γεώργιος Αριστ. Πριόβολος**. Είναι τραβηγμένη κάτω απο την παλιά πουρνάρα του Αγίου Γεωργίου Καλοσκοπής.

Εικονίζονται. **Όρθιοι:** Γεώργιος Δανιήλ, Ανδρέας Ανδρουτσόπουλος, Μαρία Ανδρουτσοπούλου (Μπεργακιώπια), Ελένη Πριοβόλου, Γαρουφαλιά Αλεξίου, Δημήτριος Αλεξίου, Ευάγγελος Ραπτόπουλος

Καθήμενοι: Αγγελική Λαΐου, Ανθούλα Κόλλια, Δημήτριος Κόλλιας, Δημήτριος Λαΐος, φιλοξενούμενη, Μαρία Δανιήλ, Ζαχαρίας Ραυτόπουλος, Ζαχαρίας Κόλλιας (αξιωματικός χωροφυλακής), φιλοξενούμενη, Αικατερίνη Δανιήλ, Γεώργιος Πριόβολος του Ευαγγέλου (Κανατούλας), Ιωάννης Λαΐος, Χρήστος Λευκαδίτης και ο **δωρητής της φωτογραφίας Γεώργιος Πριόβολος που και τον ευχαριστούμε.**

ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

Η Γενική Συνέλευση του Συνδέσμου μας που παρέμεινε και παραμένει σταθμός στην ιστορία μας και αποδεικνύει τη συνοχή μας ως καλοσκοπίτες, θα γίνει στις **16 Ιανουαρίου 2011 ώρα 9 π.μ.** στην αίθουσα του ξενοδοχείου Novotel (πλατεία Βάθης)

Η προσέλευση των χωριανών μας είναι πάντα ενθουσιώδης και προδίδει πόσο οι κουκουβιστιανοί αγαπούν το χωριό τους.

Σ' αυτή το Δ.Σ. θα μας παρουσιάσει το έργο που είχε αναλάβει για την πραγματοποίηση των στόχων του Συνδέσμου που δεν

ήταν εύκολοι σε μία εποχή που χαρακτηριστικό της είναι η αδιαφορία για τα κοινά.

Η παρουσία σας σε όλες τις προηγούμενες εκδηλώσεις μας δίνει τη σιγουριά ότι και πάλι θα σας έχουμε κοντά μας, γεγονός που μας δίνει κουράγιο να συνεχίσουμε την προσπάθειά μας.

Σας καλούμε λοιπόν να τιμήσετε με την παρουσία σας τη συνέλευση για να κόψουμε την καθιερωμένη πρωτοχρονιάτικη πίτα και να ανταλλάξουμε ευχές για τον καινούργιο χρόνο.